

deraf, ligesom man ogsaa har bestræbt sig for at faa visse Grundsætninger med Hensyn til Arv almindelig anerkendte, for at ikke et Bø skulde undergives forskellige Retsregler, for saa vidt en Del af det behandles i en Stat og en anden Del i en anden. Men disse Bestræbelser have rigtignok, tror jeg, ikke endnu faaet synderlig praktiske Følger. Der er vist ikke ret mange Stater, som have gjort væsentlig Forandring i deres civile Ret paa Grund af disse Ønsker og Udtalelser. Derimod forholder det sig anderledes, naar Spørgsmaalet bliver om processuelle Forhold og navnlig om den Retshjælp, det ene Land kan vente at faa hos det andet. Det er Forhold, som egne sig til at ordnes ved traktatmæssige Bestemmelser, og man har ogsaa for en Del ordnet dem paa denne Maade, om end mange Punkter endnu staa tilbage. Det ældste Eksempel paa saadanne traktatmæssige Overenskomster om at yde andre Retshjælp have vi i Traktater om Udlevering af Forbrydere, Traktater, som have været kendte i mange Aar og nu ere afsluttede mellem de fleste Stater. Vi have ogsaa kendt saadanne med Hensyn til den civile Retspleje om end i betydeligt mindre Omfang, navnlig ved Spørgsmaal om fremmede Dommers Fuldblydelse. Det er et i sig selv meget vanskeligt Emne, og nogen almindelig traktatmæssig Afgørelse af dette Spørgsmaal foreligger ikke. Men paa den anden Side er det dog en Genstand, om hvilken der gives adskillige enkelte Traktater, navnlig med Nabostater. Vi have en saadan med Sverige, der blev sat i Kraft ved Lov 19de Februar 1861. Dette Lovforslag gaar ud paa at gaa et Skridt videre paa denne Bane og navnlig sætte Regeringen i Stand til at yde og naturligvis ogsaa modtage — thi alle saadanne Traktater ere gensidige — Retshjælp paa enkelte Punkter, hvor Regeringen hidtil ikke har kunnet yde den, eller hvor den ikke har haft Bemyndigelse til at slutte Traktater. Lovforslaget gaar ud paa at give Regeringen Myndighed til gennem Afslutning af Traktater med andre Stater at sikre danske Statsborgere de Fordele, der omtales i denne Konvention i Haag, hvis væsentligste Bestemmelser ere gengivne i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det er

Lovforslagets Hensigt at sætte Regeringen i Stand hertil. For visse Dele af denne Konventions Vedkommende behøves der ingen Hjemmel, idet Haagerkonventionen ikke gaar ud paa andet, end hvad der allerede findes i den bestaaende Ret, saaledes at Regeringen vil ved at afslutte en Traktat i saa Henseende ikke komme til at gaa videre, end der allerede er hjemlet ved den gældende Lovgivning. Det gælder saaledes om de Forhold, som omtales i Littr. a. og Littr. c. Littr. a. handler om Meddelelse af judicielle og ikkejudicielle Dokumenter. De Forhold, som der omtales, ere Forhold, som kunne ordnes administrativt, saa at der ikke behøves nogen ny Lov for at sætte Regeringen i Stand til at gaa ind paa det, som Konventionen her omhandler, hvilket for øvrigt ikke er væsentlig forskelligt fra det, der allerede nu i Praksis sker i saadanne Tilfælde. Hvad Littr. c. angaar, er der heller ikke nogen Trang i saa Henseende, idet vor Lovgivning paa dette som paa de allerfleste andre Punkter ikke behandler Udlændinge anderledes end Indlændinge og saaledes heller ikke forlanger, hvad der ellers hidtil i mange andre Lande er blevet forlangt, nemlig at Udlændinge skulle stille Kaution, naar de ville anlægge en Sag her i Landet, i alt Fald da for Procesomkostninger og deslige. Vi have ikke noget saadant. Det eneste Lovbud, man kunde anføre i saa Henseende, er Højesteretsinstruksen af 7de December 1771 § 31; men den deri indeholdte Bestemmelse er aldrig eller i det mindste ikke i mange Aar bleven forstaaet saaledes, at det fra retslig Side paases, at Advokaterne, som gaa i Retten for Udlændinge, forsyne sig med Kaution fra en herværende vederhæftig Mand for Sagsomkostningerne. Man gaar i ethvert Tilfælde ud fra, at det maa blive vedkommende Advokats egen Sag, og det kan heller ikke siges at være et Tilfælde, hvor vor Lovgivning byder, at Retten skal paase, at en saadan Sikkerhed bliver stillet. Heller ikke vil Artikel 12 under samme Littr. kunne siges at indeholde noget nyt eller andet end, hvad der her allerede nu antages. Konventionen indeholder nemlig ikke noget om, under hvilke Former der skal gives en fremmed Dom Eksekutionskraft. Formerne i saa Hen-